

VEDTAK NR 214/17 I TVISTELØSNINGSNEMNDA

Tvisteløsningsnemnda avholdt møte torsdag 19. oktober 2017

Ved behandlingen av saken var tvisteløsningsnemnda sammensatt slik:

Faste medlemmer

Anne Marie Due, leder
Tore Trygve Dahlstrøm, Unio
Per H. Engeland, Virke

Saken gjelder

Tvist om rett til stilling for deltidsansatte tilsvarende faktisk arbeidstid etter arbeidsmiljøloven § 14-4 a

Arbeidstaker

A

Arbeidsgiver

B kommune

Det ble truffet slikt vedtak:

Saksforhold

A er fast ansatt som assistent i stilling på 31,92 prosent i B kommune.

Den 17. februar 2017 fremsatte A krav om stillingsutvidelse på grunnlag av utført merarbeid de siste 12 måneder, jf. arbeidsmiljøloven § 14-4 a.

A har i den aktuelle perioden hatt følgende skriftlig avtalte vikariater:

- 17.02.16 – 10.03.16: Vikariat på 55,63 prosent med permisjon fra sin faste stilling
- 11.07.16 – 14.08.16: Ferievikariat med forhåndsavtalt sommerturnus
- 12.12.16 – 16.02.17: Vikariat på 30,05 prosent i tillegg til sin faste stilling

Kravet ble avslått av B kommune i et drøftingsmøte den 30. mars 2017.

Saken ble brakt inn for tvisteløsningsnemnda ved e-post av 21. april 2017.

Overfor nemnda har begge parter fått anledning til å komme med utfyllende merknader i saken.

Nemnda har mottatt følgende dokumenter fra arbeidstaker:

- brev datert 21. april 2017
- e-post av 31. august 2017

Nemnda har mottatt følgende dokumenter fra arbeidsgiver:

- brev datert 4. august 2017

Arbeidstakers anførsler

A anfører i det vesentligste:

Merarbeidet er jevnlig utført i beregningsperioden. Når arbeidsgiver velger å benytte A i vakter tillagt ansatte med høyskoleutdanning, må dette også regnes som merarbeid.

Arbeidsgivers anførsler

B kommune anfører i det vesentligste:

Merarbeidet er ikke jevnlig utført i beregningsperioden. Den delen av merarbeidet som er utført i vakter tilhørende stillinger som krever høyskoleutdanning (sykepleier, vernepleier og fagarbeider) skal ikke inngå i beregningsgrunnlaget, da A som assistent ikke er formelt kvalifisert for slikt arbeid.

Tvisteløsningsnemndas merknader

Tvist mellom arbeidsgiver og arbeidstaker om rett til stilling for deltidsansatte tilsvarende faktisk arbeidstid kan bringes inn for tvisteløsningsnemnda, jf. arbeidsmiljøloven § 17-2 (1)

og § 14-4 a (2). I henhold til forskrift om tvisteløsningsnemnd etter arbeidsmiljøloven § 2 settes nemnda med leder og to faste medlemmer.

Arbeidsmiljøloven § 14-4 a fastsetter at deltidsansatte som de siste 12 måneder jevnlig har arbeidet utover avtalt arbeidstid, har rett til stilling tilsvarende faktisk arbeidstid i denne perioden, med mindre arbeidsgiver kan dokumentere at behovet for merarbeidet ikke lenger foreligger. Tolvmånedersperioden skal beregnes med utgangspunkt i det tidspunkt arbeidstaker fremmet sitt krav.

Arbeidstaker fremsatte sitt krav for arbeidsgiver 17. februar 2017. Nemnda legger til grunn at siste dag i tolv månedersperioden er dagen forut for at kravet ble fremsatt for arbeidsgiver. Den relevante perioden i denne saken er dermed fra og med 17. februar 2016 til og med 16. februar 2017.

Uenigheten mellom partene i denne saken omhandler hva som skal inngå i grunnlaget for beregning av en eventuell utvidet stillingsprosent, samt hvorvidt merarbeidet er jevnlig utført i beregningsperioden.

Nemnda vil først ta stilling hva som skal inngå i beregningsgrunnlaget. Nemnda viser her til bestemmelsens forarbeider (Prop. 83 L for 2012-2013, pkt. 4.4.4.2), hvor det fremkommer at § 14-4 a tar sikte på å omfatte jevnlig ekstraarbeid utover den stillingsandel den deltidsansatte formelt har. Etter nemndas oppfatning vil derfor alt arbeid utover den faste stillingsandelen som utgangspunkt anses som «arbeid utover avtalt arbeidstid». Forarbeidene avgrenser imidlertid kriteriets anvendelsesområde mot situasjoner hvor det er avtalt en utvidelse av stillingen i form av en midlertidig ansettelseskontrakt, og det understrekes at i slike tilfeller skal stillingsutvidelsen ikke anses som «arbeid utover avtalt arbeidstid».

I herværende sak har arbeidstaker i løpet av beregningsperioden arbeidet i tre skriftlig avtalte vikariater, herunder et vikariat i forbindelse med sommerferieavvikling. Slik saken er opplyst har nemnda i tråd med synspunktet over kommet til at arbeidet i de tre vikariatene ikke skal anses som «arbeid utover avtalt arbeidstid» i lovens forstand.

Dokumentasjonen som er forelagt nemnda viser da at A har arbeidet 322,25 timer utover avtalt arbeidstid i beregningsperioden. Arbeidsgiver har redegjort for at 221 timer av disse timene har vært i vakter i stillinger hvor det er krav om høyskoleutdanning. Ettersom disse stillingene krever en annen kompetanse og utdanning enn det arbeidstaker innehar, finner nemnda at dette merarbeidet ikke kan inngå i jevnlighetsvurderingen, da dette arbeidet ikke er uttrykk for arbeidsgivers behov for en assistents kompetanse.

Problemstillingen nemnda da må vurdere er hvorvidt merarbeidet, utover merarbeid i vakter som krever høyskoleutdanning, har vært utført jevnlig i bestemmelsens forstand. Kriteriet byr på en konkret og skjønnsmessig vurdering som i første instans vil være overlatt til tvisteløsningsnemnda der partene ikke selv blir enige.

Nemnda viser til at det fremkommer av bestemmelsens forarbeider (Prop. 83 L for 2012-2013) at merarbeidets hyppighet, omfang og stabilitet vil være sentrale momenter i vurderingen av jevnlighetskriteriet. Slik nemnda ser det, vil disse tre momentene i noen grad gripe inn i hverandre. Uten en viss hyppighet, vil f.eks. merarbeidet heller ikke få nevneverdig omfang eller stabilitet. Med unntak for perioder der forhold på arbeidstakers side gjør det umulig, må det være utført et visst merarbeid gjennom hele beregningsperioden, men det kan

ikke stilles bestemte krav til at arbeidet er utført ukentlig e.l. For at «merarbeidet i det store og hele fremstår som en etablert praksis», er det tilstrekkelig at det har forekommet slikt merarbeid gjennom hele beregningsperioden at det vitner om et stabilt og varig behov hos arbeidsgiver. For øvrig vises det til vedtak 20/16, hvor nemnda har gitt en utførlig beskrivelse av sitt syn på forståelsen av jevnlighetskriteriet i arbeidsmiljøloven § 14-4 a.

Etter nemndas forståelse av jevnlighetskriteriet, har arbeidstaker ikke krav på økt stilling. Nemnda viser til at det i beregningsperioden blant annet er flere opphold på mer enn ti uker uten merarbeid i vakter arbeidstaker er formelt kvalifisert til. Selv om det tas hensyn til avvikling av ferie mv., har merarbeidet etter nemndas oppfatning ikke hatt den tilstrekkelige hyppighet og stabilitet til at nemnda kan konkludere med at merarbeidet er uttrykk for et stabilt og varig behov hos arbeidsgiver.

Nemnda har dermed kommet til at merarbeidet ikke fremstår som en etablert praksis som oppfyller lovens krav, og har etter dette kommet til at A ikke fyller kravene i arbeidsmiljøloven § 14-4 a.

Konklusjon

Arbeidstaker gis ikke medhold.

Tvisteløsningsnemnda

Anne Marie Due
leder

20.10.2017

Til orientering:

Tvister som nevnt i §§ 10-13, 12-14, 14-3 og 14-4 a kan bringes inn for domstolene etter at tvisteløsningsnemndas avgjørelse foreligger, jf. arbeidsmiljøloven § 17-2 (2). Nemndas konklusjon står ved lag mens saken er til behandling ved domstolene. Dersom dette vil virke urimelig, kan retten etter krav fra en av partene fastsette en annen midlertidig ordning.

Fristen for å bringe tvisten inn for domstolene er åtte uker regnet fra det tidspunkt tvisteløsningsnemndas avgjørelse foreligger, jf. arbeidsmiljøloven § 17-2 (3).